

за флейта, както и пѣсни и пѣсно-пѣния, писалъ: „Опитъ за една история на органовото строителство“ (1853), и издавалъ творби за пиано на майсторитѣ отъ XVII и XVIII в., подъ името „Класически студии за пиано“. Тѣй наречения „Фишховъ манускриптъ“ съдържа интересни данни за живота на Бетховенъ.

Флажеолетъ, фр. flageolet, по-рано flajol, flajolet — малък дървенъ инструментъ — „малка флейта“ — съ човковиденъ муиджюкъ (Schnabelflöte), съ дължина около 20 см., съ звукови дупки (клапи) — съ обемъ d^1-h^2 , употребяванъ и до днесъ при малкитѣ селски бални оркестри въ Франция и Белгия. 2) При органа — единъ малък гласъ — флейтовъ регистъръ, съ остро звучение. 3) **Флажеолетни** тонове се наричатъ при струннитѣ инструменти—тонове, получени отъ трептението на части отъ струната. Тѣ звучатъ тънко — като свирене отъ уста, но нѣжно и изящно. Полученитѣ Ф-и на всѣка струна само съ единъ прѣстъ, безъ струнитѣ да се скъсяватъ посрѣдствомъ другъ прѣстъ, се наричатъ **естествени**, а тѣзи, които се получаватъ посрѣдствомъ скъсяване на струната—чрезъ силно налягане на единъ прѣстъ и леко докосване на други — **изкуствени**. Естественитѣ Ф-и се нотиратъ: 1) като обикновенитѣ тонове, но съ поставяне на една нуличка (0) надъ нотата; 2) чрезъ отбелязване на грифовата нота въ жглова форма, като се поставя, най-често, и една по-малка нота за истинското звучение.

Естествені флажеолетни тонове на G струна:

Изкуственитѣ Ф-ти се нотиратъ: съ една нота — за силно натиснатия доленъ прѣстъ (която означава и продължителността на тона), една квадратна нота — за флажеолетниятъ грифъ и, най-често, и съ една трета нота — за истинското звучение.

Изкуственитѣ Ф-ти биватъ: 1) **та-кива**, които се получаватъ посрѣдствомъ чистъ квартовъ грифъ — (четвъртъ отъ дължината на струната) — и Ф-ниятъ тоиъ е две октави по-високъ отъ силно натиснатия тоиъ:

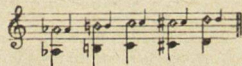
2) Ф., посрѣдствомъ чистъ квинтовъ грифъ (третинка отъ струната) — и Ф-тъ е октавата на леко докоснатия тоиъ:

3) Ф. посрѣдствомъ голѣмъ терцовъ грифъ (шестинка отъ струната) — и Ф-тъ е две октави по-високъ отъ леко докоснатия тоиъ:

4) Ф., посрѣдствомъ чистъ октавовъ грифъ (половина отъ дължината на струната) — и тоиъ на леко докоснатия прѣстъ е самъ Ф-ния тоиъ:

Естественитѣ и изкуствени Ф-ти иматъ различна пълнота на звучността, зависяща отъ по-голѣмата или по-малка трептяща дължина на струната — и принадлежащия съ това брой на обертоноветѣ. Ф-тъ тонове на половина струна иматъ най-голѣма широта на трептения, и за това тѣ сж най-пълнозвучни. Ф-ни тонове е употребилъ пръвъ италианския цигуларъ Доменико Ферари (гл. т.). На флажеолетния принципъ се основава получаването на тоноветѣ въ нашата гж-дулка (гл. т.).